

Sâmbătă,
14 martie 2026

Dragi copii,

Încet-încet zilele s-au lungit și temperaturile au început să crească, iar păsările din grădina Ilincăi s-au împrăștiat, cel mai probabil s-au dus acasă. În afară de mine a mai rămas o altă mierlă cu cioc portocaliu, câțiva pițigoi mari și albaștri, 5-6 perechi de vrăbii de casă, o ciocănitoare și 2 țicleni, pe care ori de câte ori îi zăresc mă surprind cu talentul lor de acrobați, acela de a se deplasa cu capul în jos pe trunchiul copacilor. Mi se părea tare nostim. Eu cu siguranță nu aș fi capabil de astfel de mișcări și nicio altă pasăre în afară de ei.

Nu mai avem nevoie de hrănitore, găsim insecte, mici omizi, păianjeni, melci, câte o rămă, în grădină. Cântecele nostru timid a început să se audă din ce în ce mai tare vestind debutul unei noi perioade din viața noastră. Brusc nu ne mai place prezența consoartelor noastre. Ce frumoos m-am exprimat... De fapt nu ne mai suportăm unii pe alții. Și aici mă refer la fratele meu, cealaltă mierlă, o pasăre în vârstă: ne certăm tot timpul. Nu provenim din același cuib, dar e tot fratele meu, care are același nevoi ca și mine, îmi fură mâncarea, se așează tocmai pe creanga unde vreau să dau și eu concertul și mai și dă vina pe mine. Ce tupeu... Nu trebuie să intru în detalii, cunoașteți și voi, cei care aveți frați sau surori, această situație... Azi dimineață m-a și atacat și m-a gonit de pe teritoriul lui, cum zicea. Ba mai mult, a patrat toată ziua de jur împrejur, nu m-a lăsat nici măcar să mă apropii de grădină. Credea că vreau să preiau eu teritoriul lui sau o parte din el. Sunt tare trist. Știam că va sosi acest moment, când fiecare dintre noi va alege o zonă unde se va hrăni, își va construi cuib și va crește pui și pe care o va apăra de intruși, dar tot m-a luat pe nepregătite. Unde o să găsesc eu o astfel de zonă, când oriunde mă îndrept aud cântece. Ce cântece? Adevărate concerte. V-am povestit oare ce reprezintă cântecele nostru? Ei bine, este un indiciu pentru frații noștri, prin care le aducem la cunoștință, că acea zonă este deja ocupată și prin care cucerim inima fetelor, pardon, femelelor, anunțând că suntem sănătoși și puternici, demni de a deveni perechea lor. Și suntem extrem de matinali. Ne angajăm în concerte cu aproximativ 45 de minute înainte de răsăritul soarelui, adică pe la 4-5 dimineața la sfârșitul primăverii, începutul verii. Nu dorim să vă trezim sau să vă deranjăm somnul, dar dacă totuși veți fi în picioare, vă invităm să ne ascultați, să ne admirați. Cu siguranță vă vom aduce câteva minute de bucurie și relaxare.

Să revin însă la teritoriul meu, deocamdată inexistent. O să recapitulez ce trebuie să caut. În primul și în primul rând trebuie neapărat să dețină niște tufe mai înalte, unde viitoarea mea parteneră își va putea construi cuibul și ne vom crește puii în siguranță, trebuie să fie suficient de mare pentru a asigura hrană pentru familia mărită, să aibă straturi, iarbă, unde pot să caut răme, n-ar strica nici niște frunze de anul trecut sub care pot găsi melci și, evident, să aibă niște copaci înalți, de unde pot cânta și de unde pot supraveghea zona. Sper că nu am uitat nimic din ceea ce m-au învățat părinții. Din discuțiile Ilincăi cu tatăl ei am mai aflat câteva detalii: că mărimea teritoriului variază între 0,5-2 hectare, că suntem cei mai teritoriali când perechea noastră alege locul cuibului și îl construiește, când puii eclozează ne investim energia în hrănirea lor și nu ne mai rămâne atât de mult timp pentru apărarea teritoriului. În acest fel masculii tineri, cum sunt și eu pot să preia un teritoriu părăsit sau al cărui proprietar și-a pierdut viața. Ce interesant, masculii tineri pot să ocupe un teritoriu devenit liber... Asta e! Când eram la hrănitore consoartele mele au menționat că nu au văzut de ceva timp vecinul de sus. Cunosco bine zona respectivă. Pe lângă măceș, soc, păducel, pe marginea fâneții se înalță și un păr măreț, care poate deveni scena concertelor mele. Mă și îndrept să-mi antrenez vocea și vedem ce se întâmplă. Dacă nu-mi răspunde nimeni, înseamnă că teritoriul e al meu. Ce bine ar fi! Țineți-mi pumnii.

Cu drag,
Mierla

Activități pentru voi, prietenii mei:

1. Încercați să intrați în pielea mea și identificați o zonă care ar putea să devină teritoriul meu. Mai țineți minte cum ar trebui să fie?
2. Dacă aveți oportunitatea, ascultați-ne și în natură. Vedeti dacă în următoarele dimineți și după amiezi ne găsiți performând în același loc.
3. De multe ori m-am întrebat, dacă cineva poate să-mi imite cântecul melodios. Încercați să fluierați, să vedem ce iese. Exersați mult și o să vă descurcați din ce în ce mai bine. Știți, și eu învăț să cânt prin imitarea vecinilor și prin multă, multă exersare. Dar am o idee și mai bună! Vă propun un joc extrem de greu cu o regulă simplă: când sunteți foarte supărați pentru că, de exemplu sora, fratele, prietenul vrea să vă ia jucăria din mână, în loc să vă certați, să țipați unul la altul, să plângeți în hohote, să vă împingeți sau chiar să vă bateți, ziceți "Stop, eu sunt mierla!", încercați să fluierați și îndemnați-i și pe ei să facă la fel, să intre în acest joc. După ce ați fluierat cât timp ați număra de 3-4 ori până la 10, săriți de câteva ori, exact cum fac și eu. Precis m-ați văzut țopăind în parc sau în grădină. Apoi explicați fratelui, prietenului, că imediat o să-i dați jucăria și lui și continuați să vă jucați și să vă distrați. Sunt extrem de curios la a câta încercare veți reuși să înlocuiți cearta cu fluieratul și țopăitul?

